

ЛИСА ЛИСАНА В КАПАНА

chitanka.info

Един гъсок се къпел покрай реката. А наблизо имало горичка и в нея се скрили деца. Те гледали гъсока как плува, как се къпе и взели да го замерят с камъни. Гъсокът не ги виждал, а само чувал как падат камъните, няколко дори го ударили. Поразгледал гъсокът насам-натам, дигнал очи към небето и в тоя момент един камък го пернал по главата. Уплашил се той и хукнал да бяга. Срещнал го петльо.

— Къде, гъсоче?

— Бягай, петльо, да бягаме, че от небето падат топли камъчета!

Хукнал и петелът. Бягали, бягали, срещнали зая. Той рекъл:

— Къде, петльо?

— Питай гъсока.

— Къде, Гъсоче?

— Бягай, зайо, да бягаме, че от небето падат топли камъчета!

Хукнал и зайо. Бягали, бягали, срещнали Кума-лиса. Тя ги попитала:

— Къде, зайче?

— Питай петльо.

— Къде, петльо?

— Питай гъсока.

— Къде, гъсоче?

— Беж, лиске, да бягаме, че от небето падат топли камъчета.

Лисицата поогледала небето, поогледала наоколо си и хукнала с тях. Пак бягали; бягали, срещнали Кумчо-Вълчо. Той ги попитал:

— Къде, лиске?

— Питай зая.

— Къде, зайо?

— Питай петля.

— Къде, петльо?

— Питай гъсока.

— Къде, гъсоче?

— Беж, вълчо, да бягаме, че от небето падат топли камъчета!

Тръгнал и вълкът. Бягали, бягали, срещнали баба Меца. Като ги видяла така уморени и задъхани, попитала:

— Къде така, вълчо?

— Питай лиса.

— Къде, лиске?

— Питай зая.

— Къде, зайо?

— Питай петля.

— Къде, петльо?

— Питай гъсока.

— Къде, гъсоче?

— Беж, бабо Мецо, да бягаме, че от небето падат топли камъчета.

Уплашила се и баба Меца. Хукнала и тя с тях. Бягали, бягали, срещнали Ежко-бежко. Той им рекъл:

— Къде, бабо Мецо?

— Питай вълчо.

— Къде, вълчо?

— Питай лиса.

— Къде, лиске?

— Питай зая.

— Къде, зайчо?

— Питай петля.

— Къде, петльо?

— Питай гъсока.

— Къде, гъсок?

— Беж, Ежко-бежко, да бягаме, че от небето падат топли камъчета.

Тръгнал и Ежко-бежко. Бягали, бягали, ожаднели. Петелът и гъсокът рекли:

— Приятели, ще ви заведем да пиете вода, ама ще минем през един дълбок трап.

Съгласили се. Като стигнали до трапа, петелът и гъсокът прехвъркнали и минали на отвъдната страна; зайчето се хвърлило и — хоп — в трапа; лисицата се засилила и тя — хоп — в трапа; след нея вълкът и той — хоп — в трапа; баба Меца, и тя се изтърколила в трапа; Ежко-бежко и той — търкул-търкул — хайде в трапа.

Събрали се всички, гладни, жадни и уморени. А слънцето парело отгоре, та още повече усещали жаждата си. Лисицата рекла:

— Приятели, ние тук ще загинем на тоя пек. Всички сме гладни и жадни и няма откъде да вземем храна и вода. Ще чета всички ни и който има лошо име, него ще разкъсаме: ще изпием кръвта му и ще изядем месото му.

Като рекла така, всички животни се спогледнали, ама нали си мислели, че имат хубави имена, не се уплашили. А Кума-лиса започнала:

— Лиса, лисенце — хубаво именце, меца, меченце — хубаво именце; зайо, заенце — хубаво именце; тарльо, тарленце — хубаво именце; вълчо, вълчище — лошо имище, дръжете да го изядем!

Струпали се всички, хванали вълка, разкъсали го и го изяли. Стъмнило се. Преспали в трапа и сутринта се събудили пак гладни и жадни. Лисицата почнала:

— Лиса, лисенце — хубаво именце; меца, меченце — хубаво именце; зайо, заенце — хубаво именце; тарльо, тарлище — лошо имище, дръжете да го изядем!

Изяли и тарля.

На другия ден пак почва Кума-лиса:

— Лиса, лисенце — хубаво именце; меца, меченце — хубаво именце; зайо, заище — лошо имище, дръжете да го изядем!

Разкъсали и зайчето. Кума-лиса си скрила едно чревце под мишницата. Останали само двете с баба Меца. Кума-лиса не се решавала да чете имената, защото баба Меца нея ще разкъса. И тя ходела из трапа и от време на време измъквала по малко от зайовото чревце и яла, та да я види и мечката. Като съгледала чревцето, баба Меца рекла:

— Кума-лисо, отде вземаш тез чревца да ядеш?

Лисицата рекла:

— Пробих си под мишницата една дупка и оттам си вадя чревца.

— Пробий и на мене, Кума-лисо — замолила се мечката. — И аз съм гладна, та да си ям чревца.

Кума-лиса това и чакала. Пробила една голяма дупка и мечката умряла. Останала лисицата сама. Нямало кого да разкъсва повече. Преживяла там няколко дни и умряла от глад и жажда.

Така на края загинала сама и хитрата Кума-лиса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.